

ÎȚI MULȚUMESC!

Mulțumesc că m-ai burdușit cu poezioare
și cântecele care să-mi ajungă pe viață.

Mulțumesc că mi-ai arătat
pentru prima oară un apus de soare.

Și că te-ai plimbat cu mine
prin ploaia care șiroia.

Și că am străbătut împreună, iarna,
plajele care scârțâiau sub tălpi.

Mulțumesc că m-ai lăsat să aduc acasă
pietre și scoici și ramuri uscate.

Mulțumesc că mi-ai adăpostit broscuțele.

Mulțumesc pentru trăirea
emoționantă de a fi vie.

Mulțumesc pentru cuvintele tale:
„Străduiește-te. Muncește din greu.

Și dacă nu reușești,
îndreaptă-ți atenția spre altceva.“

M-au scutit de multă suferință.

Mulțumesc că ești întotdeauna acolo.

Fără să te impui. Fără să ai pretenții.

Acolo.

Disponibilă la orice oră pentru un sfat
contra tusei, pentru ortografie, cărți bune,
pete, Mozart, cadouri pentru prieteni,
cum se folosesc bibliotecile, idei pentru
cuvinte încrucișate.

Și toate celelalte.

Cu bagajul făcut, gata să vii dacă e nevoie.

Imediat.

Pentru umărul pe care să plâng.

Pentru că am cui să spun vestea.

Cineva cu care să râd de ce e caraghios.

Cineva cu o rezervă inepuizabilă
de dragoste.

Indiferent ce am făcut.

Întotdeauna.

UN LIMAN

Când eram foarte mică și mi-era teamă,
obișnuiai să aprinzi lumina și să-mi arăți
toate obiectele familiare din camera mea –
pe urmă stingeai lumina și stăteai cu mine
în întuneric până când mă convingeam
că umbrele erau aceleași.

Tata insista să închizi ușa după tine,
dar tu lăsași întotdeauna o dâră de lumină
în întuneric – atât cât să-mi dau seama că
nu era nimeni la pândă lângă patul meu.

Într-un fel, nimic nu s-a schimbat.
Temerile mele sunt mai mari acum,
iar universul meu
e mai puțin sigur – tu însă ai lăsat
să pătrundă în el o lumină,
ca să-mi pot evalua problemele
la justa lor valoare.
Lucruri de care să mă pot ocupa – nu
de care să fug.

Mama este persoana care aude
când scrâșnești din dinți
pe înfundate,
în pernă.

Când tristețea ajunge
dincolo de suportabil,
telefonează acasă.

Iubirea e palpitantă,
dar uneori simți nevoia
de o bucătărie liniștită,
o cană de cafea și de mama.

Mamele pot să-ți ștergă lacrimile
prin telefon.

Mama are lipiciul fermecat
cu care lipește la loc
cioburile sparte.

